

ВОЛОДИМИР ПЛЮТИНСЬКИЙ: «МЕНІ ПОТРІБНІ ЩЕ ДВА РОКИ»

Всякий раз, коли спілкуєшся з Володимиром Антоновичем Плютинським, відкриваєш для себе щось нове. Інакше й бути не може — не дивлячись на свій вік, це людина негавога, завжди повна нових ідей, якоїсь несамоовітності, часто незрозумілої обивателю націленості десятків мети. Чи не в цьому секрет трудового довголіття? Об'єктивно на сьогодні він залишається носієм унікального досвіду, людина, свідком кількох відрізків нової історії, господарником, просто цікавим співрозмовником, у чому напередодні дня народження головного зорянця у мене була завжди нагода переконатися. Для когось Плютинський людина, з дільністю якої пов'язаний весь тернистий шлях, довжиною понад півстоліття, прайдений від колишніх «моржівських хуторів до нинішньої Зорі; для когось він Ли к одвічний опонент, упертий і небажачий сповідувати філософію представників сучасної української влади різних рівнів.

Учора Володимир Антоновичу виповнилося 79. Кажуть, що жінкам некоректно про їхні роки нагадувати. А от мужчинам просто треба, коли є про що поговорити...

— Володимире Антоновичу, я не хочу ставити якісь конкретні запитання і очікувати конкретних відповідей. Хотілося б просто почути Ваші думки про наш час, про Вашу роботу, про майбутнє...

— Колишні були на селі у радянському розумінні колгоспи. На початку 90-х років їх називали КСП. Потім з'явився указ президента Кучми, що колгоспи, КСП повинні зникнути, а на їхньому місці мають з'явитися приватні агропідприємства. Ось так, одним махом, не підвівши під реформу економіку та її належну правову базу, тим самим розвалили те, що було, майже нікого тутнього не торкнувши взагалі. Селяни почали виживати завдячуючи власним підсобним господарствам, а держава в окремі роки вже почала закуповувати за кордоном зерно і продукцію тваринництва.

За колгоспів у селянина хоч гарантована зарплата була (маю на увазі 70-ті, 80-ті роки), він мав можливість бути вільним, на курорт їздити. Ну, зараз багато хто каже, що та система була вкрай поганою. Нехай буде так. Але дійсно, чи одержав наш хлібороб, тепер у 21-му столітті, кращу систему економічних відносин у сільському господарстві, при якій він насправді відчуває себе господарем і став замкнішим? Та на всі рівня говорять, що найкраща зарплата — в аграрному секторі економіки, до того ж виплатити її вчасно стало великою проблемою. Лише ті орендарі, які мають на сьогодні в обробку тисячі гектарів землі, сучасну техніку, вдосталь обігових коштів (а таких одиниць) здатні сьогодні самі багатіти, і платити людям.

— Чому Ви не стали власником «Зорі»?

— Себе мені важко переробити. Був час, коли висували на звання Героя України. Мені розповідали, Кучма сказав — раз він не хоче ставати власником, ніякого звання не одержить. Не розуміли, що я працюював і працюю не заради звань. Я з глибокої душі не хочу, щоб люди казали — бач на старості літ захотів розбагатіти. Мені багатство не потрібне, бо так склалося, що нікому його передавати. Моя мета — працювати на загальну справу, добиватися того, щоб кожного місяця регулярно зарплата виплачувалася, щоб господарство рухалося вперед. Щоправда, останнім часом потенційні інші кредитори, можна сказати, ставлять питання категорично, щоб я став власником. Інакше грошей на розвиток господарства не отримає. Можливо, доведеться «здаватися».

— Чим живе нинішня «Зоря»?

— Я недавно мав розмову з одним головою з Хмельниччини. Питаю, ну як, посіяли? Ні, каже, з вікторка почнемо, бо понедлогоді важкий день. Сьогодні й такі господарства. А я

власні, в районі?

— Я спостерігаю, що часом у когось і просякує на цей предмет ініціатива. Одного разу мені зателефонував начальник Головного управління агропродовольчого розвитку облдержадміністрації і каже, що «незаконно» перебуває на наших полях і хотів би привезти до нас в господарство весь аграрний актив області, щоб той

вами. А вийшовши з неї, що колись намагаються не помічати. Президент оголосив 2006 рік роком села. П'ятий місяць цього року йде, чим є помітні зрушення? На жаль, ні. Маємо чергове гасло, не більше. Складається враження, що рік села оголосили для того, щоб село це остаточно уробити. С така організація — Укграгроббізнес, з бюджету їй виділено майже

об'єктів, які їй належать. Це не афішується, про це не пишуть, але люди так чи інакше про це говорять. — Ніякого секрету тут немає і ніхто ніякою «відпильною» діяльністю не займається. Зважмо на те, що в цьому році для проведення посівної кампанії ми не брали в банках кредитів. А на початку посівної в нас ні грама пального не було.

лівість для відтворення всього колишнього потенціалу нашого господарства.

— Україна добре знає Вас не лише як господарника, а й як політика. На минулих парламентських виборах Ви йшли в команді Народного блоку Литвина. До парламенту він не потрапив. Ви дуже розчаровані цим прикритим фактом?

нашому досвіді повчися. Застеріг однак, що це питання він повинен обговорити з шефом. На другий день дзвонить, вибачається, говорить — шеф сказав цей семінар організувати не будемо, мовляв, Плютинський не той чоловік, щоб його популяризувати. Та не хочте — не робіть! Менше клопоту! Зрештою, не у семінарах справа, вони остаточної погоди в сільському господарстві не зроблять, хоча ріє корисна. Тут інша «хвороба», мабути, вже заповнізувалися до такого ступеня, що вже забули — головним для усіх має стати Україна, а не особисті амбіції.

Я прагну, щоб усе, що можу, що знаю перетворити в хороші трудові здобутки усього колективу. І навіть не дивлячись на те, що в «Зорі» працюю 55 років, продовжую вчитись, намагаюся завжди почитати туди, де краще, наділяю потім туди наших спеціалістів. Життя не стоїть на місці і досконалістю мені не повинно бути. Я сам собі особисто відвіє ще 2 роки: цей, 2006, і наступний, сьомий. Ми повинні опрацювати так, щоб уже у 2008 році змогли купити нову техніку. І рухатися далі. Ос, для чого потрібна й конференція по використанню землі, і конференція по тваринництву, адже потрібна і ця галузь, і люди, які в ній працюють. А щодо району, області... Відверто кажучи, відчутної підтримки з їхнього боку за останні роки я не відчував. Щоправда, мені особливо ніхто й не завважав.

— А чи потрібна взагалі, по великому рахунку, така підтримка?

— Якщо держава від сільського господарства самоусує, втратить свою основу. Село часто називають кошиком та іншими поетичним словом, мільярд гривень під фінансування проектів, вихідного проєкту, необхідні кредити під будівництво і реконструкцію тваринницьких підприємств, дольних залив. Звертаюся до керівників цієї інстанції — виявляється не відкрито ще ніякого фінансування. Подібних випадків у м'є бі наводити багато.

А ось інша, сусідня держава Білорусь. Не буду вдаватися до популярної зараз характеристики політичної ситуації в цій країні — ніхто вистачає кому займатися. Для України, виявляється, дуже важливо боротися за демократію в Білорусі, ніби всі власні проблеми давно «вирішені». Отож візьмемо їхнє сільське господарство. Лукашенко заявив, що бере під свою особисту опіку 60 кращих господарств, у 2008 році вони мають повністю нагодувати Білорусь. Тобто йде держава допомога сильному, бо в сильному є потенціал. Слабкі колгоспи ж нехай працюють самі на себе. От недавно я був в «Остромеचеві» Брестської області, питаю в голови, Олексія Скакуна: «Скільки коштує ось цей новий 350-сильний трактор «Беларусь», ось цей дольний зал на фермі?». Відповідає мені: «Не знаю. Це нам від держави дали». В Білорусі ніякого року села не оголошували. Я не кажу, що треба повністю копіювати сусідів. Але чому ні у кого немає політичної волі, взятися нарешті за виконання української програми відродження села? А поки точиться боротьба за владу, воно в черговий раз кине напризволяще.

— Володимире Антоновичу, хотілось би задати Вам питання стосовно продажу «Зореві» ряду капітальних

І ось ситуація: до нас звертається керівництво окловоду з проханням аби ми продали два промислові підприємства. «Зорі» необхідні кредити під будівництво і реконструкцію тваринницьких підприємств, дольних залив. Звертаюся до керівників цієї інстанції — виявляється не відкрито ще ніякого фінансування. Подібних випадків у м'є бі наводити багато.

А ось інша, сусідня держава Білорусь. Не буду вдаватися до популярної зараз характеристики політичної ситуації в цій країні — ніхто вистачає кому займатися. Для України, виявляється, дуже важливо боротися за демократію в Білорусі, ніби всі власні проблеми давно «вирішені». Отож візьмемо їхнє сільське господарство. Лукашенко заявив, що бере під свою особисту опіку 60 кращих господарств, у 2008 році вони мають повністю нагодувати Білорусь. Тобто йде держава допомога сильному, бо в сильному є потенціал. Слабкі колгоспи ж нехай працюють самі на себе. От недавно я був в «Остромечеві» Брестської області, питаю в голови, Олексія Скакуна: «Скільки коштує ось цей новий 350-сильний трактор «Беларусь», ось цей дольний зал на фермі?». Відповідає мені: «Не знаю. Це нам від держави дали». В Білорусі ніякого року села не оголошували. Я не кажу, що треба повністю копіювати сусідів. Але чому ні у кого немає політичної волі, взятися нарешті за виконання української програми відродження села? А поки точиться боротьба за владу, воно в черговий раз кине напризволяще.

— Володимире Антоновичу, хотілось би задати Вам питання стосовно продажу «Зореві» ряду капітальних

І ось ситуація: до нас звертається керівництво окловоду з проханням аби ми продали два промислові підприємства. «Зорі» необхідні кредити під будівництво і реконструкцію тваринницьких підприємств, дольних залив. Звертаюся до керівників цієї інстанції — виявляється не відкрито ще ніякого фінансування. Подібних випадків у м'є бі наводити багато.

— Володимире Антоновичу, хотілось би задати Вам питання стосовно продажу «Зореві» ряду капітальних

І ось ситуація: до нас звертається керівництво окловоду з проханням аби ми продали два промислові підприємства. «Зорі» необхідні кредити під будівництво і реконструкцію тваринницьких підприємств, дольних залив. Звертаюся до керівників цієї інстанції — виявляється не відкрито ще ніякого фінансування. Подібних випадків у м'є бі наводити багато.

— Я абсолютно не переїмаюся цим. Вибори є вибори. Повні не видно, що новобраня Верховна Рада має хорошу перспективу. Дивлячись на усі перипетії, які йдуть між прохідними в парламент партіями і блоками, я навіть не виключаю можливості його розпуску. У мене складається таке враження, що переважна більшість народних депутатів сьогодні більш стурбована своїми груповими інтересами, ніж долею України, українського села зокрема. На мою думку, не зовсім вірно Народний блок Литвина на виборах працював стратегічно, у тому числі у формуванні виборчих списків. Не на користь справи пішло і те, що слово «аграрна» ще раніше забрали із назви партії, у списках на чільних місцях аграрії були відсутні. Можна багато говорити на цю тему. А щодо мене... Ні, я не жалую, що не потрапив у Верховну Раду нового скликання. Щоправда, якби потрапив, то саме в цьому скликанні могло би виповнитися 40 років мого депутатства. Тепер я матиму можливість більше уваги приділяти нашому господарству.

— Володимире Антоновичу, хотілось би задати Вам питання стосовно продажу «Зореві» ряду капітальних

Коліш хтось пустив таку байку, що я нібито хочу залишити «Зорю» у такому стані, як я її 55 років тому прийняв. Так, 55 років тому я прийшов на чисте поле. Сьогодні на ньому садирби наших зорянців, об'єкти виробничого призначення, тисячі людей, яких «Зоря» свого часу об'єднала, долі яких зрештою, так що мати таке господарство як 55 років тому уже ніяк не вийде. Я щиро хочу, щоб воно жило, міцніло, щоб краще жили його люди. Заради цього працюю.

Спілкувався
Віктор ПАРФЕНЮК